

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι

Ο θάνατος του Χίλαρι Ντε Μονφόρ

Δεν ήμουν μπροστά, αυτό οφείλω να το ξεκαθαρίσω.

Όταν παρουσιάζω στο αναγνωστικό κοινό την καριέρα του φίλου μου Σέρλοκ Χολμς, συνήθως εξιστορώ τα γεγονότα που είδα με τα μάτια μου. Η μία προφανής εξαίρεση είναι όσα διηγούνται οι διάφοροι πελάτες του. Ακόμα και τότε –μάλλον *ιδίως* τότε– επαναλαμβάνω πάντα τις μαρτυρίες τους αυτολεξεί, στον βαθμό βέβαια που το επιτρέπουν οι σημειώσεις μου. Ανεξάρτητα αν ο Χολμς το αναγνωρίζει ή όχι (που δεν το αναγνωρίζει), πάντοτε το θεωρούσα σημαντικό να παρουσιάζω σε αυτές τις περιγραφές την καθαρή αλήθεια και τίποτα λιγότερο. Με πιο ζωηρό τόνο ενδεχομένως, γραμμένες με σκοπό να συναρπάσουν και να επιμορφώσουν εξίσου, αλλά πάντοτε ακριβείς στις λεπτομέρειές τους.

Θέλοντας να εντοπίσω πώς ακριβώς ξεκίνησε αυτή η υπόθεση που θα έσπερνε το χάος στο Λονδίνο λίγο πριν μπει ο καινούργιος αιώνας, στράφηκα στις καταθέσεις των αυτοπτών μαρτύρων που συγκέντρωσε η αστυνομία, στις υπερβο-

λικές αναφορές του Τύπου και στην αίσθηση που αφήνει σε κάποιον που την εξετάζει εκ των υστέρων με διαύγεια.

Ανεξάρτητα όμως από το αν ήμουν ή όχι παρών και αν μπορώ να ορκιστώ ότι καθετί που θα διηγηθώ για τις τελευταίες στιγμές του Χίλαρι Ντε Μονφόρ όντως συνέβη –όπως πολύ συχνά συμβαίνει, η ιστορία μας ξεκινάει με έναν θάνατο–, πρέπει να αρχίσουμε από εδώ. Γιατί όταν η Πνοή του Θεού φύσηξε, το έκανε για πρώτη φορά στον νεαρό Ντε Μονφόρ, μέλος της κοσμικής κοινωνίας που συνήθιζε να σπαταλάει τα χρήματα των άλλων.

Και φύσηξε με μανία, *μεγάλη* μανία.

Η βραδιά της 27ης Δεκεμβρίου 1899 ξεκίνησε με σαμπάνια και χαρτοπαίγνια για τον Ντε Μονφόρ. Και, όταν τελείωσε, κειτόταν νεκρός στην πλατεία Γκρόσβενορ. Όσο για το τι συνέβη ενδιάμεσα, θα σας το διηγηθώ όσο καλύτερα μπορώ. Το σίγουρο πάντως είναι ότι είχε αποδυθεί σε αγώνα δρόμου για να γλιτώσει τη ζωή του...

Το Λονδίνο είναι πολλές πόλεις σε μία, από το Ρόδεραϊδ, με τα οποιοτεία του και τις αναθυμιάσεις από πίσσα, μέχρι την κομψή καλαισθησία του Μείφερ. Όταν, επ' ευκαιρία των ερευνών του Χολμς, περιπλανιόμουν στα μήκη και τα πλάτη του, συχνά ερχόμουν αντιμέτωπος με τα πλέον εντυπωσιακά θεάματα. Έχω ταξιδέψει ως την άλλη άκρη του κόσμου, βρέθηκα να αιμορραγώ κατάχαμα σε ένα μακρινό πεδίο μάχης και, παρ' όλα αυτά, το μέρος που καταφέρνει και με γεμίζει δέος είναι η πόλη στην οποία κατοικώ τώρα. Και γι' αυτόν τον λόγο και μόνο πιστεύω ότι δεν μπορώ να ζήσω πουθενά αλλού.

Για τον Χίλαρι Ντε Μονφόρ υποψιάζομαι ότι το Λονδίνο ήταν ακόμα πιο μοναδικό. Η ζωή του περιστρεφόταν γύρω από αριστοκρατικές ασχολίες, λέσχες και κοσμικά μέρη. Και αυτό δεν ήταν ασυνήθιστο για τη νεολαία που ανήκε στην κοινωνική ελίτ. Εδώ και γενιές η οικογένειά του είχε στην κατοχή της μεγάλο μέρος του Σάσεξ και μέχρι να φτάσει η σειρά του νεαρού Χίλαρι να αναλάβει τα οικογενειακά καθήκοντα και τις ευθύνες της διαχείρισης της τεράστιας περιουσίας τους, έκανε ό,τι ήθελε με τον χρόνο και τα χρήματα των γονιών του.

Τη συγκεκριμένη βραδιά, καθόταν αναπαυτικά στα τραπέζια του Νέιβς, μιας από τις πολλές χαρτοπαικτικές λέσχες οι οποίες είχαν ανοίξει από την εποχή που έκλεισε η λέσχη του Κρόκφορντ και τα μέλη της αναγκάστηκαν να πάρουν τα χρήματα και τα βιβλία στοιχημάτων τους και να πάνε κάπου αλλού. Σε καμία περίπτωση δεν ήταν κακός στον τζόγο· ήταν εξίσου πιθανό να φύγει από τα τραπέζια με την περιουσία κάποιου αντιπάλου, όσο και να χάσει τη δική του. Εκείνο το βράδυ, η τράπουλα τον είχε ευνοήσει και, αργότερα, ο θυρωρός –ένας ξινός τύπος ονόματι Λάνγκφορντ– θα επισημαινε πόσο ευδιάθετος ήταν ο Ντε Μονφόρ βγαίνοντας από τη λέσχη.

«Πετούσε στα σύννεφα», είπε στην *Daily News*. «Κατέβαινε τα σκαλοπάτια πηδώντας, γεμάτος ζωή».

Αλλά αυτό πολύ σύντομα θα άλλαζε.

Νωρίτερα το ίδιο βράδυ, είχε αρχίσει να χιονίζει και, περπατώντας μέσα στις νιφάδες που στροβιλίζονταν στον αέρα, ο Ντε Μονφόρ κατευθύνθηκε πεζός προς τον επόμενο προορισμό του – το μπαρ του Σαλιέρι, στο οποίο σύχναζαν εκείνη την εβδομάδα οι νέοι που είχαν χρήματα για ξόδεμα.

Το γιατί επέλεξε να πάει με τα πόδια παρά την κακοκαιρία δεν μπορούμε να το ξέρουμε. Ενδεχομένως να ήλπιζε ότι ο παγωμένος αέρας θα του καθάριζε το μυαλό από την κραιπάλη του Νέιβς· θα έδιωχνε την επίδραση του αλκοόλ και τον καπνό των πούρων ώστε να μπορέσει να καπνίσει και να πει κι άλλο.

Την επόμενη φορά που κάποιος θα έβλεπε τον Ντε Μονφόρ ήταν να τρέχει τρομοκρατημένος στους δρόμους γύρω από την πλατεία Γκρόσβενορ. Τον είδε ένας ηλικιωμένος κύριος που επέστρεφε σπίτι του. Την προσοχή του τράβηξαν οι ασταμάτητες, απεγνωσμένες κραυγές που έβγαζε ο Ντε Μονφόρ κοιτάζοντας συνεχώς πίσω του, προτού σωριαστεί στο χιονισμένο πεζοδρόμιο. Ήταν ξεκάθαρο ότι πίστευε πως τον καταδίωκαν, αν και ο ηλικιωμένος μάρτυρας ορκίστηκε στη Σκότλαντ Γιαρντ ότι στον δρόμο δεν υπήρχε κανείς άλλος, παρά μόνο οι δυο τους.

«Καθόλου παράξενο, αν σκεφτεί κανείς την κακοκαιρία», είπε στον επιθεωρητή Γκρέγκσον κατά την κατάθεσή του. «Δεν ήταν μόνο το χιόνι, που έπεφτε συνεχώς, αλλά και ο άνεμος, που ξεκινώντας –στην αρχή της περιπλάνησής μου– από ένα απλό αεράκι, φούντωσε και στο τέλος μετατράπηκε σεθύελλα».

Ο Γκρέγκσον παρατήρησε ότι η ανάμνηση του θυελλώδους ανέμου τάραξε αρκετά τον ηλικιωμένο. «Αναγκάστηκα να πιαστώ από τα κάγκελα του δρόμου», συνέχισε, «γιατί αλλιώς σίγουρα θα με είχε σωριάσει στο πεζοδρόμιο μαζί με τον νεαρό. Για λίγο δεν έβλεπα τίποτα. Το χιόνι ήταν τόσο πυκνό, που έκρυβε τα πάντα, εκτός από το αμυδρό φως από τις λάμπες του δρόμου».

«Και όταν σταμάτησε...» ρώτησε ο Γκρέγκσον.

«Ήταν άφαντος· ο δρόμος ήταν άδειος πέρα από τους σωρούς από χιόνια που άφησε πίσω του ο δυνατός άνεμος».

Πράγματι τα παράξενα σχήματα του χιονιού τα παρατήρησε ο αστυνομικός που έφτασε πρώτος στο σημείο όπου βρέθηκε το πτώμα του Ντε Μονφόρ. Ο συγκεκριμένος αστυφύλακας –ένας νεαρός ονόματι Γουίλσον, καινούργιος στο Σώμα και κατενθουσιασμένος που του έτυχε «τόσο ωραίο» πτώμα στην περιπολία του– εντυπωσιάστηκε τόσο από τα σχήματα του χιονιού, που προσπάθησε να τα σχεδιάσει στο σημειωματάριό του.

«Ήταν λες και το χέρι του Θεού είχε διασχίσει την πλατεία για να τον καταδιώξει», θα έλεγε αργότερα στον Χολμς. «Μόνο κάτι τέτοιο θα μπορούσε να προξενήσει τέτοια ζημιά. Το σίγουρο είναι ότι τον ξυλοκόπησαν άγρια».

Όντως. Ήταν ξεκάθαρο ότι ένα μόνο άτομο δεν θα μπορούσε να κάνει τόση ζημιά. Δεν υπήρχε οστό άθικτο στο σώμα του και η σάρκα του ήταν μπλάβα και μαύρη από τις μελανιές. Ήταν στην ίδια κατάσταση με τους δυστυχείς που ξεβράζονται στις όχθες του Τάμεση – ένας πρησμένος, παραμορφωμένος όγκος που έμοιαζε ελάχιστα με ανθρώπινο σώμα. Όσο για το όπλο που θα μπορούσε να προκαλέσει τέτοιο κακό, δεν είχαμε ιδέα. Δεν υπήρχε κάποιο εμφανές σημάδι στο πτώμα από ρόπαλο ή στείλιári. Θα έπαιρνα όρκο ότι το θύμα είχε πέσει από μεγάλο ύψος. Αλλά, παρά την τοπογραφική της ποικιλομορφία, η πρωτεύουσά μας δεν διαθέτει καθόλου βουνοκορφές. Ο άνθρωπος αυτός είχε πεθάνει σε μια ανοιχτή λονδρέζικη πλατεία όλο γρασίδι και δέντρα, και δεν υπήρχε τίποτα που να εξηγεί την κατάσταση στην οποία βρισκόταν η σορός του.